

Monitoring

Sytze Bottema

Ik houd niet van kettingbrieven en ook niet van piramide spelen, met één uitzondering. Mijn zwager Ray stuurde eens een kettingbrief uit Californië die ik naar vijf anderen moest doorzenden en mijn vrouw naar het bovenste adres op de lijst. Ik zou, zo verzekerde hij mij, na enige weken een aanzienlijk voorraad vrouwen verwerven. Ik neem het mijn slappe karakter nog steeds kwalijk dat ik de ketting verbrak, want het is zondagmorgen en Nicolien zit nadrukkelijk tegenover me aan tafel en drenst dat ze wil wandelen. (Voor het gemak neem ik aan dat die andere 20 dat niet wilden)

Welk **Natuurdoeltype** heb je op het oog, vraag ik en denk daarbij aan sterke koffie. Hoe bedoel je, begint ze wrevelig. Nou eh, een sterk dynamisch milieu met faunistisch important migratoire tendensen, stel ik voor, want de Lauwersmeer moet je meestal vanuit de auto bekijken anders vliegt alles weg. Of misschien juist iets Pleistoceens met door beton vastgelegde dekzanden, het is maar wat je wilt.

De eerste door haar voorgestelde route keur ik af. Ik heb daar ooit geprobeerd de auto op de ecologische hoofdstructuur te keren en wil niet graag geconfronteerd worden met de schade die ik toen heb aangericht. De volgende route die we vaker wandelen brengt me op een lumineus idee: ik laat haar kijken en ga zelf monitoren. Ik doe namelijk van jongs af aan al aan monitoring, de visuele aanpassing aan een klein denkraampje.

Toen ik klein was zat er een nest van een gekraagd roodstaartje in het WC-raampje en ik klom dan op de bril om het legsel door het glas te bewonderen, want monitoring verheft je wel naar een hoger plan. Dat beeld met die blauwe eitjes door een vierkant raampje vergeet ik nooit. Mijn moeder had ze trouwens

geteld zodat ik het wel uit mijn hoofd liet om er een uit te halen.

Na een uur lopen kiezen we een mooi plekje om van de koffie te genieten. '**Een wijde blik verruimt het denken**' maar ik beperk me tot mijn monitor. En zo ben ik dan op de koffieplek vrijwel onder mijn schoenen getuige van een adembenemende scène zo uit de heroïek van de natuur gegrepen: het fascinerende gevecht tussen een **Paarse schallebijter**¹ en een **Getijgerde lijmspuit**². Natuurlijk is de schallebijter te groot voor de lijmspuit. De laatste is kennelijk alleen op de beweging afgegaan. Wat is de natuur toch mooi als je goed monitort denk ik als ik de lijmspuit weg zie hinken.

Dit brengt me op het thuismonitoren via de TV. De natuurfilms die daarop verschijnen, zijn natuurlijk vele malen mooier dan wat er buiten te zien is. Dat komt omdat buiten de regie vaak erg matig is en omdat er buiten niet genoeg in wordt geknipt. U kent de natuurfilms wel van het thuismonitoren, de schitterende beelden van vliegende vogels, op de buis geprojecteerd door David Attenborough. Ze zijn vastgelegd door de camera in de windtunnel van het luchtvaart-researchlaboratorium te Scarborough en de vogels zullen er maar wat van genoten hebben. Ik denk trouwens niet dat Attenborough thuismonitort, hij zal wel thuisbankieren.

¹ Paarse schallebijter - **Carabus violaceus**

² Getijgerde lijmspuit - **Scytodes thoracica**

Hoewel de wetenschappelijke, Latijnse namen veel beter klinken bij monitoring, heb ik hier volstaan met de aan ieder een bekende Nederlandse namen. **Nb**